

Flensborg Avis den 19.02.2010

Tilla Rebsdorf

Kun få dyr har givet så mange sårede følelser, som Bissens løvemonument. Nu kan løven skifte karakter og blive symbolet på tillid, sagde Lars N. Henningsen i Borgerforeningen.

. Det var det grå guld, der onsdag aften mødte op i Borgerforeningen for at høre lederen af Studiefællesskabet, arkivar Lars Henningsen, fortælle om Istedløvens 148 år lange og meget omtumlede liv.

Min holdning til flytningen tilbage til Flensborg får i først til sidst, så jeg er sikker på, at I holder jer vågne, sagde den veloplagte foredragsholder til tilhørerne i den tætpakkede sal i Restaurant Borgerforeningen.

Der var dog ingen, der fik sig et lille nik undervejs. Dertil var fortællingen om løvens lange liv for spændende. Den røde tråd gik på løvens personlighed eller rettere den personlighed, som mindesmærket er blevet tillagt gennem årene.

Løven blev symbol på mistillid og forurettethed, og alt efter den politiske kontekst var det danskerne eller tyskerne, der bar på disse følelser.

Kan løven skifte karakter? Kan den blive et symbol på tillid, spurgte Lars Henningsen, og hans salut til sidst var klar.

Fra starten

Allerede inden løven var støbt, lød spørgsmålet: er den et mindesmærke for de faldne eller over sejren i 1850. Det er et dilemma, der stadig kan få følelserne i kog.

Ønsket dengang var at undgå sårede følelser i Flensborg, men set med historiske briller lykkedes det ikke særlig godt. Det gjorde indsamlingen til monumentet og soklen til gengæld.

Arbejdet begyndte, og i sommeren 1862 kom løven med skib til Skibbroen. Indvielsen samlede 5000 gæster, der købte billetter for at komme ind på kirkegården. Løven var symbolet, og fra talerstolen lød der ord om at være kampberedt, om den slumrende kraft og om fredens hjem.

H.C. Andersen var kommet til Flensborg i de dage og mente, at dette vist var en kende for meget. Han skrev i sin dagbog: - Hvad vil der ske med løven, hvis en fjende en dag besejrer os?

Løven blev pillet ned

Det gjorde fjenden som bekendt, og to år senere pillede tyskerne den forhadte Istedløve ned. Den handling fik Bismarck til at gribe til pennen og minde sine landsmænd om, at det ikke er god tone at behandle den tabende part på den måde. Men sådan var det, og efter et par år i en af baggårdene i Flensborgs centrum blev løven sat på toget til Berlin og stillet op i Lichtenfelde. Her overlevede den to krige, men glemt var den ikke, og der blev gjort utallige forsøg på at få den tilbage til Flensborg. Der var år, da flytningen syntes lige om hjørnet, og så var der år, da der var iskold luft mellem parterne. - Løven er ikke ønsket i byen, lød den politiske melding fra specielt de konservative tyske kræfter.

Til København

I 1945 var Berlin stort set udraderet, men Istedløven tronedede stadig på soklen, og i den wildwest-stemning, der herskede, blev den en-to-tre pillet ned, kørt til København og stillet op ved Tøjhusmuseet.

En filmstrimmel fra dengang viser Christian X, der siger, at når tiden er inde, og forholdene tillader det, skal løven tilbage til Flensborg.

I årene, der fulgte, blev det flere gange undersøgt, om tiden nu var inde, om den danske og tyske forbrødring var nået så vidt, og om ligevægten i grænselandet var stabil nok til at kunne bære en hjemkomst.

I rådhuset sagde de nej nej nej lige indtil sidste år, da et næsten enigt byråd i juni bad den danske regering om at få Istedløven tilbage. Efter så mange år med klare afvisninger var stemningen vendt. Opsang til sydslesvigerne Som lovet kom Lars Henningsens egen holdning til løveflytningen efter den historiske og politiske gennemgang, og den var klar. –

Vi kan sagtens leve uden løven, og det gode forhold her afhænger sandelig ikke af, om den er her eller ej, men når ansvarlige politikere siger ja, skal vi så ikke også gøre det, spurgte han og mindede om, at langt de fleste ikke giver en pind for Bissens løve.

Gennem flere år har grænselandet brugt historien i den gode sags tjeneste, og flytningen af Istedløven er endnu sådan en sag, der måske er vigtigere end de andre. –

Flytningen er et gevaldigt mentalt skridt, der viser, at nu er det slut, nu står vi sammen. Vi har modet til at gøre det, vi bakker op og satser på - stoler på - at dette er det rette tidspunkt, sagde Lars Henningsen. De gamle modsætninger skal ikke forties. Tværtimod. De skal fortælle om de mange hindringer, vi har været igennem for at nå så vidt.

Henningsen kan nemt forestille sig den forårsdag, da alle byens studenter i samlet flok danser rundt om løven på Den gamle Kirkegård. Derefter regnede spørgsmål og kommentarer ned over foredragsholderen. Till